

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Commemoració del dia de la UNESCO

Palau del Parlament, 15 de novembre de 2013

La presidenta

Bona tarda, senadora, diputats, diputades, delegat del govern a les Terres de l'Ebre, exdiputada, adjunt a l'Oficina Antifrau, responsables i representants de les diferents branques que conformen la xarxa civil UNESCO, per a mi és un plaer ser avui aquí i que a l'últim hàgim aconseguit celebrar l'acte central de la setmana de la UNESCO 2013 en seu parlamentària.

En primer lloc, els vull donar la benvinguda al Parlament, que és la casa de tots. Avui la benvinguda no li ha tocat fer-la al Parlament, sinó a un conjunt de nens i nenes maquiíssims, que ens han rebut amb una música, una obertura de l'acte que ha estat esplèndida. Per tant, moltes felicitats a qui ha tingut la idea de fer-ho d'aquesta manera, a qui els ha dirigit, que ho ha fet molt bé, i als nens i les nenes, de qui els qui hem tingut el privilegi de ser a primera fila hem pogut gaudir de les maneres i les veus.

Benvinguts a aquesta casa, una casa amb molts anys d'història. Alguns diputats i diputades ja m'ho han sentit dir i demano que m'excusin, perquè ho repeteixo tantes vegades que ja en deuen estar cansats. Ara bé, crec que és bo, que és positiu que, quan tinc un auditori com aquest, ple de gom a gom, i que hi ha molta gent jove, expliqui una part de la nostra història.

Aquesta casa té prop de tres-cents anys. Es va construir després del 1714 i formava part d'una ciutadella, d'aquí el nom del parc que l'envolta. La ciutadella constava d'una sèrie de fortificacions que es van construir per ordre del monarca Felip V com a instrument de repressió dels catalans. No era una eina de defensa de la ciutat només, sinó, sobretot, d'advertència als catalans perquè no es tornessin a alçar.

Això va ser així durant molt de temps, i l'edifici per excel·lència era aquest palau, que feia d'arsenal, de lloc de les armes. Al cap de cent cinquanta anys, alguns dels edificis que formaven aquella ciutadella es van ensorrar i aquest es va rehabilitar

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

amb la idea de convertir-lo en palau reial, una funció que no va complir mai. L'any 1860 l'ajuntament de Barcelona el va destinar a museu municipal de la ciutat.

I va ser museu municipal fins el 1932, que, ja en temps de la Generalitat republicana, el president Francesc Macià acorda amb l'ajuntament que sigui seu del legislatiu. I així és durant set anys, del 32 al 39. Després vam perdre les nostres institucions, les van dissoldre, i durant quaranta anys no va tornar a ser el que era. L'ajuntament el va tornar a fer servir de museu municipal durant una època fins que a l'últim, el 1980, amb les primeres eleccions democràtiques, va tornar a ser seu del Parlament, i fins avui.

Crec que és bo que les persones que vénen per primer cop a aquesta casa coneguin aquesta part de la nostra història. I, ves per on, el que era un lloc concebut per a les armes, com a instrument de repressió, s'ha convertit en el lloc de la paraula, aquesta paraula que forma part de l'ADN dels catalans: parlar, pactar, negociar...

Per tant, per a mi és un orgull convidar-los avui aquí, que siguin aquí, que en definitiva és casa de tots vostès.

En primer lloc, permetin-me dir que Catalunya culturalment és un país, un poble fort. Sentim la cultura com un signe de la nostra identitat com a poble i gràcies al fet de defensar les nostres tradicions, la nostra cultura i la nostra llengua hem pogut sobreviure amb una identitat pròpia i ens hem obert al món. La frase "Catalunya al món" no és una frase qualsevol, sinó que té contingut, i el contingut comença per la defensa de la nostra cultura, la nostra llengua i les nostres tradicions.

En aquesta casa s'organitzen molts actes i en tots busquem alguna referència amb què ens sentim còmodes els que vénen i els que som aquí. No fa ni dues setmanes vam celebrar el norantè aniversari de l'Agrupació Cultural Folklòrica Barcelona. Va ser el 4 de novembre i, de fet, el seu objectiu principal, durant aquests noranta anys, era la defensa de la sardana. I aquí hi va haver moltíssimes persones, un auditori molt semblant al d'avui, defensant, com a part de la nostra cultura, el moviment sardanístic i el que representava la sardana, el que significava el ball, que demostrava una manera de ser, una manera d'exterioritzar la manera de ser dels catalans.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Aquest matí he rebut una associació nascuda l'any 1979, que és l'Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana. Cada any vénen —i en fa vint-i-cinc— atorguen un premi, i aquest premi es destina a catalans i catalanòfils que viuen fora de Catalunya, arreu dels continents, i que defensen des de la seva feina la cultura catalana, i això fa vint-i-cinc anys que ho fan.

Jo és la tercera vegada que els rebo i aquests convidats que vénen de l'Argentina, d'Alemanya o d'Àsia s'estan quatre dies aquí, coneixen les nostres institucions, però és que des d'allà fan d'ambaixadors nostres, i això també és important. I és un acte petit, un acte més emotiu que solemne, però que realment és d'aquelles coses que crec que són importants i que l'associació que ho organitza des de fa molts anys realment té un objectiu clar: portar la cultura i la llengua catalanes al món.

Bona part d'aquesta fortalesa rau en la constància, en el compromís i en la determinació d'entitats i de persones com les que avui són en aquest auditori, com les que representen les quatre branques de la xarxa civil UNESCO i que fan que Catalunya no sigui un poble vulgar, un poble prescindible, un poble apagat, sinó, al contrari, un poble amb ànima, amb esperit i amb força.

Aquestes no són paraules meves, són paraules d'un expresident del Parlament, que ara ja és mort, que l'any 1989 va anar a un acte d'un poble del Berguedà i va dir això: "Si fóssim vulgars, ja no existiríem". Quanta raó que tenia! Però la no-vulgaritat es deu, en part, a la feina que fan vostès i a la feina que fa la nostra societat civil.

Per això, per aquest motiu entre d'altres, s'imposa aquí i avui el reconeixement a una trajectòria remarcable, la de la xarxa civil UNESCO a Catalunya, una trajectòria que porten a terme al servei dels ideals, els principis i els objectius de la UNESCO, que són uns ideals, uns principis i uns objectius a favor de l'educació, de la ciència i de la cultura.

El lema del 2013 ens proposa una imatge molt suggestiva, la d'un brollador constant, una font d'on constantment brolla aigua; és una font d'inspiració, d'iniciativa, positiva. Crec que en aquest moment qualsevol missatge que es pugui donar des de la política, des de la societat civil, ha de ser positiu, perquè això ajuda a tenir més ànim i a ser més optimista.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

La UNESCO interpel·la i empara moltes actuacions i perspectives amb un únic fil conductor: la consecució d'una pau duradora, fonamentada en la solidaritat intel·lectual i moral de la humanitat i en el respecte del nostre entorn humà i natural.

Si mirem el preàmbul de la constitució de la UNESCO, el 16 de novembre del 1945, ens permet constatar la vigència i la validesa de les reflexions que llavors es feien, i parlo de fa seixanta-vuit anys. I n'he tret dos paràgrafs. El primer diu: "Atès que les guerres neixen en la ment dels homes, és en la ment dels homes on han d'erigir-se els baluards de la pau". I el segon: "L'àmplia difusió de la cultura i l'educació de la humanitat per la justícia, la llibertat i la pau són indispensables a la dignitat humana i constitueixen un deure sagrat que totes les nacions han de complir amb un esperit de responsabilitat i d'ajut mutu".

Aspirem i aspiren a fer de Catalunya una nació UNESCO, un país impregnat dels valors que del 1945 ençà inspiren i impulsen la UNESCO en el marc del sistema de les Nacions Unides. No partim de zero, al contrari; som legataris i alhora transmissors a les generacions futures de la Catalunya de la pau i treva del segle XI; de les Corts Generals del segle XIII; de la Catalunya digna de Pau Casals i del cardenal Vidal i Barraquer —hem celebrat enguany el setanta aniversari de la mort a l'exili de qui anomenaven 'el cardenal de la pau'—; de la Catalunya que té cura del paisatge físic i humà; de la Catalunya creativa, amb talent, que produeix i celebra; de la Catalunya que s'emociona amb el fet casteller i la sardana, i que s'identifica també amb els valors comunitaris que porten implícits; de la Catalunya europea i europeista, però oberta a la Mediterrània i al món, i de la Catalunya fonamentada en la convivència, en el pactisme i en el diàleg.

Aquesta és la Catalunya de tots vostès, la xarxa civil que representen i que han vingut d'arreu del país i també d'altres terres de parla i cultura catalanes, en un acte de militància per uns valors forts i perdurables que han de permetre bastir els veritables baluards de la pau.

Acabo. Totes les persones que formen part de les associacions i els clubs, de les biblioteques, de les cattedres i escoles UNESCO, són l'avantguarda cívica d'una opció de país que l'estatut té en compte a l'article 198. Prou saben que en aplicació d'aquest precepte el president de la Generalitat va signar, a París, el mes de juny passat, el conveni que garanteix a Catalunya presència directa a la UNESCO: educació, ciència i cultura per a una Catalunya millor, per a un món millor.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Martí i Pol, de qui hem commemorat la mort ara fa deu anys, escrivia: “La pau no és un cop de vent sobtat/,sinó la pedra en la qual cada dia/cal esculpir l’esforç de conquerir-la”. No sé si va ser Catalunya Ràdio la que el dia 11, que es commemoraven aquests deu anys, demanava a algunes persones la lectura d’algun dels versos de Martí i Pol, el que ens pogués agradar més i jo vaig escollir aquest, perquè pensava que era bo i que en aquests moments –i en tots– és bo recordar, sobretot, que la pau no es guanya perquè sí, sinó que l’hem de conquerir, i que, per tant, ens l’hem de guanyar i l’hem de treballar sense descans dia a dia.

Per això els vull expressar l’agraïment pel seu activisme, pel seu compromís amb els valors de la UNESCO i per la seva perseverança, tres conceptes que avui són molt importants; tres valors que en molts àmbits de la vida necessitem: activisme, compromís i perseverança.

No es cansin de treballar, segueixin els valors i els ideals de la UNESCO, i que avui el final del dia de la UNESCO sigui en positiu, el final de la setmana en què han treballat de dissabte a dissabte per celebrar aquesta setmana i aquest dia internacional.

Moltes gràcies.